

[Udenrigsministeren.]

det ikke er nødvendigt og ikke er et led i denne tjenestes organisation, og dermed pådrager staten nogle unødvendige udgifter, må jeg afvise dette spørgsmål.

Bodart (FP):

Jeg takker ministeren for svaret, og jeg fortolker det på den måde, at ministeren vil se lidt nærmere på, om der forefindes uregelmarterheder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gert Petersen* (SF) til udenrigsministeren:

„Kan ministeren redegøre for behandlingen af asylansøgninger fra politiske flygtninge fra Chile, der i længere tid har opholdt sig på transit i forskellige latinamerikanske lande, og i den forbindelse oplyse, hvilken instruks ministeren har givet den danske ambassadør i Buenos Aires?“

(Spm. nr. 237).

Skriftlig begrundelse.

Siden ministerens svar til undertegnede den 13. marts 1974 er transitflygtningenes situation i Latinamerika blevet yderligere forværret. Så vidt jeg har erfaret, er situationen for 150 politiske flygtninge i Argentina yderst alvorlig, og i Peru ligger tallet for denne kategori oppe på mere end 2000.

Det bør understreges, at de pågældende — der er flygtet fra Chile — ikke kan få asyl i de omtalte transitlande, og at de omgående bør bringes i sikkerhed i et europæisk asyl-land.

På denne baggrund virker det ejendommeligt, at Danmark endnu ikke — et par måneder efter ministerens positive svar — har modtaget en eneste af disse flygtninge.

I dagspressen hævdes det, at flygtninge, som henvender sig til den danske ambassade i Buenos Aires med asylansøgninger, får en yderst kølig og afvisende behandling. Dette indtryk forstærkes af andre oplysninger, hvorefter asylansøgningerne af den danske ambassade behandles på en måde, der ikke svarer til den praksis, vi ellers har anlagt, og kun kan få til følge, at behandlingstiden forlænges.

Gert Petersen (SF):

Spørgsmålet drejer sig om en speciel gruppe flygtninge fra Chile, nemlig de såkaldte transitflygtninge, det vil sige mennesker, som opholdt sig i Chile, og som som følge af det fascistiske kup, de trusler, de blev udsat for på deres egen person, deres liv og sikkerhed, måtte forlade Chile uden at vide, hvor de skulle tage hen. En del af dem er kommet til Argentina, en anden del til Peru, altså to nabolande til Chile. Det drejer sig om chilenerne, det drejer sig om brasilianere, og det drejer sig om mennesker fra andre latinamerikanske lande. De søger nu at komme videre, for hverken Argentina eller Peru er i stand til at give dem egentligt asyl eller ønsker i hvert fald ikke at gøre det — jeg tror heller ikke, man er i stand til det, det har også noget med økonomien i de pågældende lande at gøre.

Ved en tidligere lejlighed, den 13. marts i år, lovede udenrigsministeren mig, at man fra dansk side ville forholde sig meget åben over for sådanne ansøgninger. Nu ved vi, at der er søgt kontakt fra forskellige sådanne flygtninges side med den danske ambassade i Buenos Aires. Vi mener ikke, at de har fået en tilfredsstillende behandling, og det er baggrunden for, at jeg stiller dette spørgsmål.

Udenrigsministeren (Guldberg):

Må jeg først over for hr. Gert Petersen bekræfte den principielle holdning, som jeg også ved tidligere spørgsmål har haft lejlighed til at give udtryk for, og dernæst sige, at det spørgsmål, der stilles her, giver mig lejlighed til — det er vel også et af formålene med det — ligesom at føre à jour, hvordan det foregår, og hvad der sker på dette område, og jeg har altså lidt yderligere oplysninger siden sidst, dette spørgsmål blev nævnt her i salen.

Jeg kan oplyse, at der siden sidste gang har været enkelte asylansøgninger fra flygtninge fra Chile, der har opholdt sig på transit i andre latinamerikanske lande. Der har været tale om asylansøgning fra 1 chilener, der allerede havde opnået asyl i Danmark, men som frafaldt, idet han udrejste til Peru; derefter har han senere gennem ambassaden i Lima på ny anmodet om asyl i Danmark, og sagen er for øjeblikket under behandling hos rigspolitichefens tilsyn med udlændinge.